

maa leve i Formuefællesskab med deres Mænd, men denne Bestemmelse er alene optagen af Hensyn til den gifte Kvinde selv, da Praxis har vist den ringe praktiske Anvendelighed, som Lov af 7de Mai 1880 har overfor Retsfølgning fra Mandens Kreditorers Side, naar Egtefællerne leve i Formuefællesskab.

Man har anset det for nødvendigt og som en Følge af, at Næringsbevis efter nærværende Lov kan tillægges gift Kvinde, at denne faar Myndighed til at handle og paadrage sig Forpligtelser i alle af Fæstevirksomheden opstaaende og til samme knyttede Retsforhold.

Da Akkumulation af Fæstevirksomhed og de nedenfor nævnte Næringsveie kan være uheldig, foreslaar Flertallet, at det beror paa vedkommende Magistrat eller Amtmand, om Næringsbeviset kan meddeles, naar Vedkommende eller dennes i Samliv med ham eller hende levende Egtefælle driver Værtshushold, Gjæstgiveri, Pensionat eller lignende Virksomhed. Dog har man i dette Tilfælde anset det for rigtigt at aabne Udgang til en Indankning af vedkommende Magistrats eller Amtmands Skjøn for Justitsministeriet.

Flertallet har af forskellige Grunde anset det for rigtigt at henlægge Næringsbevisets Meddelelse i Kjøbenhavn og Kjøbstæderne til Magistraten og udenfor disse til Amtmanden. Henlæggelsen til Amtmanden er stet, fordi man overhovedet anser det for mindre rigtigt, at Politimesteren meddeler Næringsbevis eller Borgerskab.

Men Flertallet erkjender, at Hensynet til Ehyndets Vel kræver, at denne Udgang til at udøve Fæstevirksomhed undergaar visse Indskrænkninger. Ikke alene har man troet at burde sætte Kjendelsen for Næringsbevisets Meddelelse høit, nemlig til 100 Kr., men man finder ogsaa udtrykkelig at burde foreslaa, at Næringsbeviset ikke berettiger til samtidig at have Forretningslokale flere Steder. Man finder det derhos nødvendigt at bemyndige vedkommende Autoriteter til i en Ved-

tægt for denne Næring at fastsætte en Taxt for de derhen hørende Forretninger og at træffe Bestemmelse om Bogføringen, Kontrolten med denne og Forretningslokalernes Indretning. Man har endvidere anset det for hensigtsmæssigt at foreslaa, at Vedkommende skal stille en Kaution, hvis Hensigt navnlig skal være at sikre Ehyndet, at det virkelig faar de Erstatningsbeløb, som maatte blive idømte. Endelig foreslaar man forskellige Straffebestemmelser for Overtrædelser, der tidligere ikke kunde straffes efter den almindelige Straffelovgivning, og man anser det for rigtigt at sætte Næringsbevisets Fortabelse og Kautionens Forbrydelse som Straf i visse Tilfælde.

For at forhindre, at den, som ved Forbrydelse af Næringsbevis er kjendt uværdig til at være Bortfæster, ved Hjælp af en anden bliver ledende eller medvirkende ved nogen Fæsteforretning har man indsat en ny § 6.

Naar hen ses til, at det ogsaa fra Flertallets Side erkjendes, at de nuværende Fæsteforhold have givet Anledning til meget alvorlige Misbrug, skjønner Mindretallet (Solch og Sagd) ikke, at det kan have Betænknelighed at gjøre Indskrænkninger i den frie Udgang til at søge Erhverv som Bortfæster, og maa i det Hele anse det foreliggende Lovforslag for vel stiftet til at naa sit Formaal at beskytte den tjenesteføgende Befolkning imod Oprækkeri og Bedrageri og at bidrage til at give Ehyndeforholdet en mere vederhæftig Karakter.

Navnlig billiger Mindretallet, at Maalet søges naaet ved en Begrænsning af Fæstemændenes Antal, ved en Beskikkelse, der kan tage Hensyn til personlige Kvalifi-